

Forfatter: Carl Henrik Koch

Titel: Udrag fra Henrich Steffens

Citation: Carl Henrik Koch: "Henrich Steffens", i Carl Henrik Koch: *Henrich Steffens*.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-authors-steffens-p-shoot-idm140567713841664.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Henrich Steffens

I sommeren 1802 blev den unge digterspire Adam Oehlenschläger præsenteret for den seks år ældre mineralog Henrich Steffens, som med sin begejstring for den romantiske naturfilosofi i bagagen var draget til København for at forberede en forelæsningsrække, som han indledte i november samme år på Elers Kollegium. En sommerformiddag mødte digteren op på naturforskerens logi, og kl. 11 indledte de to en samtale, der senere er blevet anset for at være skelsættende i dansk litteratur. Først 16 timer senere sluttede samtalen, og inspireret af, hvad Steffens havde sagt, satte Oehlenschläger sig næste formiddag ned og skrev "Guldhornene". Da han havde læst digtet op for Steffens, udbrød denne: "Ei, min Bedste! [...] De er jo virkelig en Digter!" og fik som svar fra den unge Aladdin, at han selv var af samme mening. (A. Oehlenschläger: *Erindringer*, bd. 1, 1850, s. 188). Steffens sagde senere: "Jeg strøg ham, som man stryger en Kat, og det gav dejlige Gnister" (Vilh. Andersen: *Guldhornene*, 1896, s. 76). Denne samtale med Oehlenschläger er Steffens' adkomst til et kapitel i den danske litteraturs historie. Om sit forhold til Oehlenschläger skrev Steffens i sine erindringer, at man har "vurderet min Indflydelse paa ham for høit, [sic] Jeg gav ham tilbage til ham selv; han erkjendte sin egen indre Rigdom" (Steffens: *Hvad jeg oplevede*, bd. 5, s. 30.) [Tysk original tekst] Den unge digter blev hurtigt træt af sin mentor, som han opholdt sig hos i Halle fra august 1805 til januar 1806. I breve til hjemmet kritiserer han Steffens for manglende soliditet. Fx skrev han i august 1807 til H.C. Ørsted, at "Steffens har stoppet Bomuld i Ørene og *skjælver* for enhver Sandhed, der kunde rive ham af Pinden; naar man er hos ham, maa man vel vogte sig for at støde til Bordet, fordi ikke Korthuset skal falde" (*Breve fra og til Hans Christian Ørsted*, udg. af Mathilde Ørsted, bd. 1, 1870, s. 218). Men da Oehlenschläger i 1829 på tysk og året efter på dansk udgav første bind af sine erindringer (under titlen: *Oehlenschlägers Levnet fortalt af ham selv*, 1830 (2. bd. 1831)), var tonen en anden. "Ingen Mand", skrev Oehlenschläger her, "har jeg elsket mere end Steffens, og han fortiente det; thi han var i høi Grad elskværdig, forstandig, phantasieriig og følsom. Ingen Mening yttrede han, hvori jeg ikke i modnere Aar har fundet noget Sandt og Skiønt; og vare hans Yttringer end stundom overdrevne, saa maa man deels tilskrive det Oppositionens Natur, som let forledes til at gaae forvidt, deels hans fyrige Ungdom" (Her citeret efter *Erindringer*, bd. I, 1850, s. 188).